

Med det femte anbringende, som appellanten har fremsat subsidiært for det tilfælde, at det fastslås, at anvendelsen af artikel 291, stk. 2, TEUF som retsgrundlag for vedtagelse af individuelle restriktive foranstaltninger er retligt mulig i forbindelse med en politik om vedtagelse af restriktive foranstaltninger baseret på artikel 215 TEUF, har appellanten gjort gældende, at Retten begik en fejl i dommens præmis 87, eftersom den fastslog, at pligten til at begrunde Unions retsakter ikke forpligter Rådet til udtrykkeligt at angive, at forordning (EU) nr. 267/2012 var baseret på artikel 291, stk. 2, TEUF for så vidt angår retsgrundlaget for artikel 46, stk. 2, i forordning nr. 267/2012.

Med det sjette anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl i dommens præmis 115, eftersom den fastslog, at kriteriet i artikel 23, stk. 2, litra d), i forordning (EU) nr. 267/2012 (det omtvistede kriterium) er i overensstemmelse med retsstatslige principper og med EU-retten generelt, idet det hverken er »arbitrært eller skønsmæssigt«, og i dommens præmis 123 fastslog, at »det omtvistede kriterium begrænser Rådets skønsmæssige beføjelse, idet det indfører objektive kriterier og sikrer den grad af forudsigelighed, der kræves i henhold til EU-retten«. Retten tilsidesatte ligeledes appellants ret til forsvar. Appellanten har indledningsvis anført, at det var ved hjælp af en omskrivning af det omtvistede kriterium, at Retten kunne erklære det for foreneligt med EU-retten, selv om dets lovlighed skulle have været pådømt ud fra den måde, hvorpå det fremgår af forordningen. Appellanten har endvidere anført, at den omstændighed, at Retten omskrev det omtvistede kriterium for at kunne erklære det for lovligt, tilsidesatte appellants ret til forsvar, idet appellanten blev frataget muligheden for at støtte sig på den omskrevne tekst i forbindelse med tilrettelæggelsen af sit forsvar, idet appellanten på tidspunktet for tilrettelæggelsen ikke havde kendskab til indholdet af omskrivningen, og idet omskrivningen samtidig gik appellanten imod. Endelig har appellanten gjort gældende, at Rettens argumentation mangler sammenhæng, hvilket er i strid med begrundelsespligten.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23.3.2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EU) nr. 961/2010 (EUT L 88, s. 1)

⁽²⁾ Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 945/2012 af 15.10.2012 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 282, s. 16)

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Højesteret (Danmark) den 24. september 2014, DI
som mandatar for Ajos A/S mod Boet efter Karsten Eigil Rasmussen**

(Sag C-441/14)

(2014/C 421/34)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Højesteret

Parter

Sagsøger: DI som mandatar for Ajos A/S

Sagsøgte: Boet efter Karsten Eigil Rasmussen

Præjudicielle spørgsmål

1. Indeholder det almindelige EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder et forbud mod en ordning som den danske, hvorefter arbejdstagere ikke er berettiget til fratrædelsesgodtgørelse, hvis de har ret til en arbejdsgiverbetalt alderspension i henhold til en pensionsordning, som de er indtrådt i før det fyldte 50. år, og hvor dette gælder, uanset om de vælger at fortsætte på arbejdsmarkedet eller vælger at gå på pension?

2. Vil det være foreneligt med EU-retten, at danske domstole i en sag mellem en arbejdstager og en privat arbejdsgiver om betaling af en fratrædelsesgodtgørelse, som arbejdsgiveren efter national ret som beskrevet i spørgsmål 1 er fritaget for at skulle betale, men hvor dette resultat ikke er foreneligt med det almindelige EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder, foretager en afvejning af dette princip og den direkte virkning heraf over for retssikkerhedsprincippet og det hermed sammenhængende princip om beskyttelse af den berettigede forventning og efter en sådan afvejning kommer til den konklusion, at princippet om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder må vige for retssikkerhedsprincippet, således at arbejdsgiveren i overensstemmelse med national ret fritages for betaling af fratrædelsesgodtgørelsen? Det ønskes tillige oplyst, om det har betydning for, om en sådan afvejning kan komme på tale, at arbejdstageren efter omstændighederne har mulighed for at kræve erstatning af staten som følge af den danske lovgivnings uoverensstemmelse med EU-retten.

Appel iværksat den 25. september 2014 af Zweckverbandes Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg i. L. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 16. juli 2014 i sag T-309/12, Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg mod Europa-Kommissionen

(Sag C-447/14 P)

(2014/C 421/35)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg i. L. (ved Rechtsanwältin A. Kerkmann)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Saria Bio-Industries AG & Co. KG, SecAnim GmbH og Knochen-und Fett-Union GmbH (KFU)

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den Europæiske Unions Rets dom i sag T-309/12, Zweckverband Tierkörperbeseitigung mod Kommissionen ⁽¹⁾ ophæves, og såfremt Domstolen er af den opfattelse, at den råder over alle de nødvendige oplysninger for selv at træffe endelig afgørelse i retstvisten, annulleres Kommissionens afgørelse af 25. april 2012 om statsstøtte SA-25051 (C-19/2010) (ex NN 23/2010), som Tyskland har tildelt Zweckverband Tierkörperbeseitigung i Rheinland-Pfalz, i Saarland, i Rheingau-Taunus-Kreis og i Landkreis Limburg-Weilburg, sag K(2012) 2557, og Kommissionen pålægges at betale appellants samlede omkostninger i forbindelse med appelsagen og sagen for Retten.
- Subsidiært ophæves den anfægtede dom, sagen hjemvises til Retten og afgørelsen om omkostningerne udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har til støtte for appellen i det væsentlige støttet sig til følgende appellanbringender:

Retten kvalificerede med urette finansieringen af epidemireserven gennem de bidrag, som appellants medlemmer betalte, som statsstøtte, idet den lagde til grund, at appellanten med hensyn til aktiviteten vedrørende tilrådighedsstillelse af epidemireservekapacitet på sit område skulle behandles som en virksomhed som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Retten lagde ganske vist indledningsvist korrekt til grund, at aktiviteter, der følger af udøvelsen af offentlig myndighed, ikke har nogen økonomisk karakter, der ville begrunde anvendelsen af TEUF's konkurrencebestemmelser. Retten præciserede ligeledes med rette, at det var nødvendigt særskilt at undersøge for hver enkelt af appellants aktiviteter, om der kunne være tale om myndighedsudøvelse. Retten nåede imidlertid med urette til den konklusion, at tilrådighedsstillelse af epidemireservekapacitet ikke fulgte af udøvelsen af offentlig myndighed, men at der var tale om en økonomisk aktivitet, som samlet set kvalificerede appellanten som en virksomhed.